

Есень

Савдкоропни птички
няйде нѣма вече тукъ.
Отлетѣха всички
къмъ дваетичъ, топълъ югъ.

Край обора дреме
само арабчо подскокнахъ. —
Иде лошо време
и атууй е тъй ленивъ . . .

Да псегна само,
вѣрвамъ — ще го хвана живъ,
но бѣда голѣма
ще е за арабеца смѣхъ.

Нека си млдруза,
мѣчно му е нему — знамъ,
нан пакъ сънува:
китце възъ хамбаръ голѣмъ!

В. Н. Марчевски

Мѣчно му е . . .

Пакъ вѣстана хладна есень,
пѣлятъ глети вече мѣган.
Нѣма чудна птица пѣсень,
непрестивно дѣждъ вѣган.

Суки анети тѣжно кипятъ,
вѣтъръ вие ги на купъ.
Оракъъ врани грозно пѣятъ
надъ разжсана, мъртва въ трупу.

Бухалъ стене и се крие
татъкъ нейде възъ ношъта.
Салъ арабченцето се вие
околъ нивнатъ ежъта.

И звездатъ трепкятъ леко,
скакашъ мѣла ги мори,
а луната наддалеко
черенъ облакъ я покри . . .

Ц. Н. Цанковъ

Теглото на врабчето

Отъ оловни небосклони
дробенъ сѣгъ се рони, рони . . .
Тяко пада съ нѣженъ шумъ
и заситва клани друмъ.

Възъ оловта запусътан
тякъ сѣгътъ се стели, стели . . .
Всичко живо тамъ сега
се е сгушнало въ сѣгъта.

А подъ стрѣхата унѣло
мѣлко птиченце се синало,
плахо гледа и тѣжи,
че безспоръ сѣгън, сѣгън . . .

То е гладно и трепери
и не може да намѣри
нищо зрънце, ни троша —
всичко е покрнало сѣгъта!

Мръзне гладно и проклина
тая даа и люта зима:
„Спрете бури, стига сѣгъта!
Нека духне пакъ южнѣкъ.

че съмъ гладно и трепери
и не мога да разобера
мойтъ мѣлнички крила,
та зрънца да си сбера.“

Ил. Желевъ